

လူတွေလမ်းတွေ အလုပ်အကိုင်တွေ

ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းတွေ

ချစ်မင်းဝေ
(Chucky)

အမှာ စာ

လွန်ခဲ့တဲ့ လတွေ နှစ်တွေက ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေနဲ့ မှန်းကျပ် ပိတ်လှောင်နေခဲ့တယ်။ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်မေ့ထားချင်ပေမဲ့ မေ့ပစ်လို့ မရတဲ့ တချို့ကိစ္စတွေကြောင့်ပါ။ လူဟာ ပျော်စရာဆီကို ဘယ်လိုပဲရောက်အောင် သွားနေခဲ့ပါစေ အဲဒီပျော်စရာဆီကိုရောက်အောင်သွားရဖို့ ကြိုးအားထုတ်နေရတယ်ဆိုကတည်း အဲဒီလူဟာ မပျော်သေးဘူးဆိုတာ အသေအချာပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ လူတွေကိုပြောပြချင်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တချို့တလေ ရှိနေခဲ့တယ်။ လူပေါင်းများစွာ၊ ဘဝပေါင်းများစွာရှိတဲ့ အထဲကမှ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအစိတ်အပိုင်း အချိန်အနည်းအကျဉ်းလေးမှာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တချို့တလေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပြောပြဖို့ ဆွံ့အနေခဲ့မိတယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကရော အဲဒီအကြောင်းအရာတွေကို ကျွန်တော်ပြောပြရင် နားထောင်ချင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ ဒွိဟစိတ်တွေနဲ့ ပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် အတွေးတစ်ခုရလာတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် ပြောပြချင်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ချရေးလိုက်ခြင်းပါပဲ။ အဲဒီကာလတွေရဲ့ အကြောင်း၊ အချိန်ကာလ ရွေ့လျားမှုထဲ တုံ့ဆိုဘာဝေပဲ စီးမျောလိုက်ပါနေခဲ့မိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်း။

တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို မျှော်လင့်နေမိခဲ့တဲ့ အချိန်တွေနဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့ စိတ်ကူးတွေကို

ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ကျပ်သိပ်ပြည့်ကားနေအောင် ထိုးထည့်ပြီး ရူးမိုက်
နေခဲ့မိတဲ့ အချိန်တွေရဲ့ အကြောင်း၊ မူးယစ်ဆေးတွေ ပြီးတော့ လူတွေ၊
လမ်းမတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွေ၊ အလုပ်အကိုင်တွေ၊ မိသားစုဆိုတာတွေ
နဲ့ ကျွန်တော် နားထောင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေ။

အရာအားလုံးပဲ။ အဲဒီ ကာလတစ်ခုလုံးပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ အတောမ
သတ်နိုင်တဲ့ စိတ်ကူးတွေကို ဖောင်းပွပျို့တက်လာခဲ့တဲ့ အထိ ယဉ်ပြီး ရွ
က်ဆုတ်ပြကွဲဒိန်တွေအပေါ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အန်ချနေခဲ့မိတဲ့
အကြောင်း၊ ကိုယ့်အပေါ်အတိုင်းအဆမရှိ ပြုဆင်းလာနေခဲ့တဲ့ ခေတ်တ
စ်ခေတ်စာလုံးရဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုတွေကို အမှားတွေကြားမှာ ကယောင်ကတမ်း
ဖြတ်ကျော်နေခဲ့မိတဲ့ အကြောင်း။ ကိုယ်ဟာ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ထားတဲ့
အရာတချို့ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေါင်းမာမာနဲ့ ရိုက်ခွဲနေခဲ့မိ
တဲ့ အကြောင်း၊ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်စာ အသံမထွက်ဘဲ အော်ဟစ်နေခဲ့မိတဲ့
အတွေးတွေရဲ့ အကြောင်း၊ ကိုယ့်အနားကနေ ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့
ကြတဲ့ လူတွေရဲ့ အကြောင်း စသည် ဖြင့်ပေါ့။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော့် စိတ်အတွင်းနက်နက်ထဲက ဒဏ်ရာ
တွေကို ဖြတ်ထုတ် ဖယ်ရှားခြင်း ဆန်ခဲ့သလို တစ်ဖက်ကလည်း အဲဒီဒ
ဏ်ရာတွေ ဆူပွက်ပုပ်ပွလာတဲ့ အထိ ပြန်ပြီး ကုတ်ခြစ်ဖဲ့ထုတ်နေမိခဲ့သ
လိုပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အချိန်နှစ်လဆိုတဲ့ ကာလ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ အချိန်မှာ တော့
အဲဒီအရာတွေအကုန်လုံးကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကနေ ရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်
နိုင်ခဲ့တယ်။ အခု အဲဒီအရာတွေကို နားထောင်ပေးမယ့်သူတွေအတွက် စ
ကားလုံးတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲပြီး တွေ့ရနိုင်အောင် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ
တချို့က ဝိုင်းဝန်း ဖန်တီးပေးခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်က အဲဒီအရာတွေကို လူတွေ၊ လမ်းတွေ၊ အလုပ်အကိုင်
တွေနဲ့ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းတွေဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်ပေးထားတ
ယ်။ လူတိုင်းနားထောင်ပေးနိုင်မယ့် အကြောင်းအရာတွေမဟုတ်လို့ နား
ထောင်ပေးချင်တဲ့ သူတွေအတွက်ပဲ ပြောပြပေးခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ
တွေလို့ မှတ်ယူပေးစေချင်တယ်။

ရှင်သန်နေရတဲ့ ဘဝမှာ က ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ကိုယ် နေသားတ
ကျနေထိုင်နေနိုင်ဖို့ ပဲ အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား။

ချစ်မင်းဝေ

အခန်း(၁)

သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို နားထောင်ပြီး လစ်နေရင်း ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ကို
င်လိုက်တော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အသံ။ ကိုကြီး ကျွန်တော်
ရှမ်းလေးပါတဲ့ ။ အင်း ပြောလေလို့ ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော် တစ်တ
န်းလောက်လိုချင်လို့ အချိုင့်ပါတဲ့ ဟာရရင် အချိုင့်ပါတဲ့ ဟာယူလာခဲ့
ပေးပါ။ ဈေးပိုပေးဆိုပေးပါ့မယ်တဲ့ ။ အေး ငါ ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်
သေတော့မသေချာဘူး။ မင်း ဘယ်ရောက်ပြီလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် အစ်
ကို နေရာကိုရောက်ခါနီးပြီ နှစ်မှတ်တိုင်၊ သုံးမှတ်တိုင်လောက်ပဲ လို
တော့တယ်။ ကျွန်တော်လိုင်းကားနဲ့ ပဲ လာနေတာတဲ့ ။ အေးအေး ...
ရောက်ရင်ဖုန်းခေါ်လိုက်လို့ ပြောပြီး ကုတင်ပေါ်က အလူးအလဲ ထလိုက်
တယ်။ လူက သုံးရက်လောက် လုံးဝအိပ်မထားတော့
နုံးချည့်ပျော့ခွေနေပြီ။ ပစ္စည်းအရှိန်နဲ့ သာ သွားနေရတာ။ ကုတင်ခေါင်း
ရင်းက လက်ပတ်နာရီထည့်တဲ့ ဘူးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး နာရီအံကျအော
င်ထားတဲ့ ဖော့တုံးအောက်မှာ ခေါက်ပြီးလိပ်ထားတဲ့ ခဲပြားလေးကို မီးခြ
စ်ဘေးစောင်းမှာ အသာတင် ခွက်ပြီးဖြောင့်သွားအောင် လက်နဲ့ နာနာဖိ
ပွတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဦးထုပ်အတွင်းချုပ်သားထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့
တစ်လက်မသာသာလောက်ရှိတဲ့ အအေးသောက်တဲ့ ပိုက်ထဲက တစ်ခု
ကို ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ထုတ်ပြီး ခဲပြားပေါ်ကိုတင်လိုက်တယ်။ အဲဒီပိုက်
ထဲမှာ ခြောက်ခုလောက် ကျန်နေသေးတယ်။ မီးလေးနဲ့ လေလုံအောင်

အသာပြန်ပိတ်ပြီး ဦးထုပ်အတွင်း ချုပ်သားလိုင်းလေးထဲကို ပြန်ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲက ပဲနို့တစ်ဘူးကိုထုတ်ပြီး အဲဒီက ပိုက်ကိုယူလိုက်တယ်။ မီးဖိုချောင်ထဲက အိုးဖာတဲ့ တိပ်ကို အဲ့ဒီပိုက်ထိပ်မှာ နှစ်ပတ် သုံးပတ်လောက်ကပ်ပြီး ပိုနေတဲ့ အစကို ပိုက်နဲ့ တစ်ညီတည်းဖြစ်သွားအောင် ညှပ်ထုတ် ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ မက်စ်ပလပ်စ် အအေးဘူးက အဖုံးကိုပါးစပ်ထဲထည့် အနောက်က လျှာနဲ့ ထိန်းထားရင်း ပစ္စည်းကိုစဖျော်လိုက်တော့တယ်။ ပထမတစ်ကြောင်းမှာတော့ ဖျော်နေရတာနဲ့ သေချာမရလိုက်ဘူး။ ပျော်သွားတော့မှ အရည်က နေပျော်ပြီး ပြန်ခဲသွားတဲ့ အတန်းလိုက် စီးကြောင်းလေးကို မီးနဲ့လိုက်မြှိုက်ပြီး အငွေ့လုံးဝမလွတ်အောင် တောက်လျှောက် လိုက်ဆွဲတော့တာ။ ပြီးမှ အသက်ခဏအောင့်ထားပြီး အငွေ့တွေကို သွေးကြောတွေဆီ ပို့နေတော့တာပေါ့။ ငါတောင် စတာမင်နာ တော်တော်ကောင်းလာပြီဆိုပြီး သောက်ပေါက်ကရတောင် ထတွေ့နေလိုက်သေးတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ပဲ ဖုန်းက ထပ်ဝင်လာတယ်။ ရှမ်းလေးဆီက။ အစ်ကို ကျွန်တော် ရောက်ပြီတဲ့ ။ အေး-ခါတိုင်းစောင့်နေကြနေရာမှာ ပဲ စောင့်လို့ပြောပြီး ဖုန်းပြန်ချလိုက်တယ်။ သူဆက်ပြောတာ ကိုယ်နားထောင်နေစရာ မလိုဘူး။

ကျန်တဲ့ ဟာကို ပဲနို့လေးသောက်လိုက်၊ ဖြိုလိုက်နဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်နေတော့ ကုန်သွားရော။ လက်နက်တွေ အကုန်လုံးကိုစုပြီး အိမ်သာထဲပစ်ထည့်ပြီး ရေဆွဲချလိုက်တယ်။ ဘေစင်မှာ မျက်နှာသစ်၊ စီးဗီးယပ်စ် တစ်လိပ်မီးကောက်ညှိပြီး တိုက်ပေါ်ကနေအောက်ကို ဆင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။ တိုက်အောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ စက်ဘီးကို သော့ဖွင့်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ကလေးပဲ နင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။ ၁ လမ်းထဲကိုရောက်တော့ ပထမထပ်ကို တက်သွားပြီး ဆရာကြီးဆီ ဝင်လိုက်တယ်။

ဆရာကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရှက်ကီပြနေပြီ။ သူ့အခန်းတံခါးကိုခေါက်တော့ ဘယ်သူလဲတဲ့ ထအော်ထည့်လိုက်တာ ကိုယ့်အရှိန်လေးတောင် လွင့်ချင်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ပါ အကြီးကောင်ဆိုတော့ ဪ-အေးအေး မိန်းမရေ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်စမ်း၊ နင့်သား ရောက်နေတယ်တဲ့ ။ သူ့မိန်းမကို လှမ်းအော်နေတာ ကြားလိုက်ရတယ်။ သူတို့ က ကိုယ့်ကို သားသမီးလိုပဲ ဆက်ဆံတာ။ သူတို့ နဲ့ ပတ်သက်နေခဲ့တာလည်း လေးငါးခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်အောင် သက်တမ်းပြန်တိုးနေရတဲ့ နေ့တွေကလွဲလို့ သူတို့ အိမ်ကို မရောက်တဲ့ နေ့က ရှိမှ မရှိတာ။ အိမ်ထဲရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဆယ့်ငါးခုလောက် ပေးပါဆိုတော့ အထုပ်လိုက် ချပေးတယ်။ မင်းရွေးမှာ မှတ်လားတဲ့ ။ ဟုတ်ရွေးမှာ လို့ ပြောပြီး အချိုင့်ပါတာ ဆယ့်ငါးလုံးရွေးယူ

လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ငါးလုံးတစ်ထုပ် ဆယ်လုံးတစ်ထုပ် ထုပ်ပြီး မီးနဲ့ ပိတ်လိုက်တယ်။

ပြီးမှ ရေလာပေးမယ်လို့ ပြောပြီး သူတို့ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ စက်ဘီးကိုတော့ သူတို့ တိုက်အောက်မှာ ပဲ ထားခဲ့ပြီး လမ်းပဲလျှောက်သွားလိုက်တော့တယ်။

ဒီရပ်ကွက်မှာ က အပြောင်းအလဲ လုပ်ပေးရတယ်။ စက်ဘီးနဲ့ တောက် လျှောက်သွားနေရင် စက်ဘီးကိုမှတ်မိပြီး လိုက်လာတတ်ကြလို့ ။ စက်ဘီးတစ်လှည့်၊ ခြေကျင်တစ်လှည့်၊ ဦးထုပ်တစ်လှည့်၊ ဆိုက်ကားတစ်လှည့် သွားတဲ့ လာတဲ့ ပုံစံကို ပုံသေထားနေလို့ မရဘူး။ လမ်းလျှောက်နေရင်း ဖုန်းက

ထပ်ဝင်လာတယ်။ အစ်ကို မရောက်သေးဘူးလားတဲ့ ။ ဟိုကောင် ရှမ်းလေး။ (...)ဖြစ်နေတာလား ငါလာနေပြီဆိုပြီး ပိတ်ဟောက်ပေးလိုက်

တယ်။ ရောက်လည်း ရောက်ကာနီးပြီ၊ သူ့ကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ သူ
ကလမ်းမတန်းက ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ၊ သူ့ဆီကိုတန်းမသွားဘဲ အတွင်းလ
မ်းထဲ

ကိုချိုးဝင်ပြီး သူ့အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာပတ်ကြည့်လို
က်တယ်။

အားလုံးရှင်းတယ်။ ကိုယ်မမြင်ဘူးတဲ့ လူစိမ်းတွေ မရှိဘူး။ ဒီကောင်
ပုံစံကလည်း အေးဆေးပဲ၊ ပုံမှန်ပဲ။ ကိုယ်လည်း လမ်းမပေါ်ကိုတက်ပြီး
ဒီကောင်စောင့်နေတဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်နားက
ဘီယာတွေအရက်တွေရောင်းတဲ့ အေးဂျင့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုဝင်ပြီး ဘီယာ
နှစ်ဘူးဝယ်ရင်း ဒီကောင်ကို

လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ဒီကောင် ကိုယ့်အနားရောက်လာတော့ ပိုက်
ဆံပေးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ သုံးသောင်းခွဲ ထုတ်ပေးတယ်။
လေးသောင်းပေးဟော့ကောင် အချိုင့်တွေလို့ ပြောလိုက်တော့၊ မပါတော့
ဘူးတက္ကစီခပဲကျန်တော့တယ်တဲ့ ။ ဒီကောင်မှာ ရှိသေးတယ်။ ပိုမပေးချ
င်လို့ သက်သက်ပြောနေတာ။ အဲ့ဒါဆိုလည်း
ဘီယာဖိုးရှင်းလိုက်ကွာဆိုပြီး ဘီယာကိုသုံးဘူး ယူလာခဲ့လိုက်တယ်။ ပြီး
မှ ဒီကောင်လက်ထဲကို ပစ္စည်းထုပ်ထည့်ပြီး နှစ်ယောက်သား
လမ်းလျှောက်လာလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်တဲ့ ။ နေဦး ငါ
ကားငှားပေးမယ်လို့ ပြောပြီး ကားတစ်စီး တားပေးလိုက်တယ်။ ဈေး
တွေဘာတွေ ပြောပြီး တည့်သွားတော့ သူကားပေါ်တက်သွား

ရော၊ အိမ်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်လည်း လှည့်
လာခဲ့လိုက်တယ်။

ဒီကောင် ကားပေါ်ကို ရောက်သွားတဲ့ အတွက် တစ်ဝက်တော့စိတ်ချ

လို့ ရသွားပြီ။ ဒီအတိုင်း ကားမပေးပဲထားခဲ့ရင် ဒီကောင်က ဒီနားက လူ မဟုတ်တော့ လှည့်ကင်းတွေ၊ ဘာတွေနဲ့ တိုးရင် အစေ့ခံရနိုင်တယ်။ ဒီ ကောင်ထွက်သွားတော့မှ ဒီကောင့်ဖုန်းကို မက်ဆေ့ချ် ထပ်ပို့လိုက်တယ်။ သားလေး အိမ်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်ဆိုပြီး၊ ပြီးမှ ကိုယ်လည်း လမ်းထဲပြ နံဝင်လာလိုက်ပြီး ဆရာကြီးဆီကို သွားလိုက်တယ်။ ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံထဲ က သုံးသောင်းထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကိုယ်သူ့ဆီကယူတဲ့ ဈေးက တစ် တန်းကို နှစ်သောင်းပဲရှိတာ။ ဒါက လုံးဝ ဖောက်သည် ဈေး၊ လူရင်းတွေ ပဲ ရတဲ့ ဈေး။ ကိုယ်တို့လို ကျောင်းသားပေါက်စတွေ အများကြီးချိတ် ထားတဲ့ ကောင်တွေပဲ ဒီဈေးနဲ့ ရတာ။ ဆရာကြီးက သူ့ဆီကို ကျောင်း သားတွေ အလာမခံဘူး။ လာလည်း ရိုက်လွှတ်တာ။ တစ်ခါကဆို ဓားနဲ့ ပါ လိုက်ထိုးဖူးတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူက လုံးဝ ဒီအလုပ်နဲ့ ကင်းရှင်း ကြောင်း အလီဘိုင်ပြတဲ့ သဘောပဲ။ သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးပြီးတော့ ဝယ်လာ တဲ့ ဘီယာကို သူနဲ့ အတူ ထိုင်သောက်နေလိုက်တယ်။

ဆရာကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရေးအခင်းတုန်းက သူ သေနတ် တစ်လက်နဲ့ လမ်းမတန်းက လိုင်းကားတွေကို ဘော်ဒါကြေးကောက်တဲ့ အကြောင်း၊ လုံတစ်ချောင်းနဲ့ သံပုံးကြီးတစ်လုံးကို တီးပြီး သူ့ကို ဓားနဲ့ ဝိုင်းခုတ်မယ့်ကောင်တွေ ကြောက်သွားအောင် လူအများကြီးပုံစံ သူတစ် ယောက်တည်း ဟန်ဆောင်လုပ်ပြခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ သူ့အကြောင်းတွေ ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စားမြို့ပြန်နေတော့တာပေါ့။ ဒါတွေချည်းပဲ သူပြော နေတာကို နားထောင်နေရတာ လေးငါးနှစ်ရှိပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း ကိုယ်ပြန်ပြောချင်ပေမဲ့ သူ့ဒေါသကိုသိလို့ မပြောဘဲ ငြိမ်ပြီး နားထောင် နေလိုက်တယ်။ သူ့မိန်းမထွက် လာပြီး ရှင့်ဟာက ဒီစောက်ကြောင်းတွေ ချည်းပဲ ခဏခဏ

ပြောနေတယ်။ မူးလာရင် အပ်ကြောင်းကို ထပ်တယ်ဆိုပြီး ငေါက်

လိုက်မှ သူလည်း တိတ်သွားတော့တယ်။

လူမိုက်ကြီးက သူ့မိန်းမပြောတော့လည်း တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ကို ပိတ်သွားပါရော။ သူ့မိန်းမကလည်း ဆရာမကြီးပဲဟာ။ ကိုယ်လည်း လေကြောပြတ်သွားတုန်း သားပြန်တော့မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ နေဦးစားကောင်းသောက်ကောင်းလေး ယူသွားဦးဆိုပြီး ဆေးခြောက် သုံးတိုင်းစာလောက် ကိုယ့်လက်ထဲကို ထည့်ပေးတယ်။ ယူပြီး သူတို့ အိမ်ထဲက နေ ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ပြီးမှ အောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ စက်ဘီးပေါ်ကိုတက်ပြီး လာတဲ့ လမ်းက မပြန်တော့ဘဲ အနောက်ဘက်လမ်းက ပတ်ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။ လမ်းမှာ စီးကရက်ဝင်ဝယ်ရင်း စီးကရက်ဘူးမှာ စွပ်တဲ့ ပလတ်စတစ်ကိုဖြုတ်ယူပြီး ဆေးခြောက်တွေကို အဲ့အထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ပစ္စည်းထုပ်နှစ်ခုလုံးကို လက်ထဲမှာ ပဲ ကိုင်ထားပြီး စက်ဘီးကို ဆက်နင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။ တစ်ခုခု မသင်္ကာတာနဲ့ လွင့်ပစ်လိုက်ရုံပဲ။ တန်ဖိုးမရှိဘူး၊ တန်ဖိုးရှိတာက ကိုယ်ဟာ အပြင်မှာ ပဲ ရှိနေဖို့။

အနောက်ဘက်လမ်း လမ်းထိပ်ဖက်ကိုရောက်တော့ ဂိမ်းဆော့နေတဲ့ လူတစ်အုပ်ကို တွေ့တယ်။ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေပဲ။ မှော်ဆရာဖွာစရာလေး ဘာလေး မပါဘူးလားတဲ့ ။ သူတို့ ထဲကတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုလှမ်းမေးတယ်။ ဒီကောင်တွေက ကိုယ့်ကို မှော်ဆရာလို့ ပဲခေါ်တာ။ ကိုယ့်ဆီမှာ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေက ဒီကောင်တွေကို ပြုစားတတ်လို့ ။

စက်ဘီးကို ရပ်ပြီး လက်ထဲက ဆေးခြောက်အထုပ်ထဲက တစ်ဝက်ကိုထုတ်ပြီး သူ့ကို ပေးလိုက်တယ်။ ဖက်ကြမ်းရှိရင် ရိုက်ကွာ ငါလည်း တစ်ဖွာနှစ်ဖွာလောက် ဖွာချင်လို့ ဆိုတော့ ရှိတယ် ခဏဆိုပြီး သူရိုက်တ

ယ်။ ခဏပဲ။ ဒီတစ်ရပ်ကွက်လုံးက ကောင်တွေက ဆေးခြောက်ရိုက်တဲ့
နေရာ မှာ တော့ အကုန်ပညာရှင်တွေချည်းပဲ။ ပြီးတော့ ရိုက်ပြီးသားအ
တိုင်နဲ့ မီးခြစ်ကို ကိုယ့်လက်ထဲထည့်ပေးပြီး ဒီကောင် နောက်တစ်တိုင်
ထပ်ရိုက်နေတယ်။ ကိုယ်လည်း မီးညှိပြီးရှိုက်လိုက်တယ်။ သီးတောင်
သီးသွားတယ်။ ပစ္စည်းက အမိုက်စားပဲ။ ရှမ်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကျောက်
လောက်တော့မကောင်းတဲ့ ဘင်္ဂလားတွေ၊ သုံးလေးဖာလောက် ရှိုက်လို
က်တော့ ကိုယ်လည်း

အေးခဲသွားပါရော။ ဒီကောင့်ကိုပြန်ပေးပြီး ငါရွေ့တော့မယ်လို့
ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေလို့ မေး
တော့ အေးဆေးပဲ မှော်ကြီး၊ စိတ်ချပြီးသာသွားတဲ့ ။ ကိုယ်လည်း အေး
အေးဆေးဆေး စက်ဘီးလေးကိုနင်းပြီး ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ဘီယာနဲ့ မုန့်တွဲရောင်းတဲ့ စတိုးတစ်ခုမှာ ဘီ
ယာသုံးဘူး ဝင်ဝယ်လိုက်တယ်။ ရွှေပတ်တစ်ထုပ်နဲ့ စီးကရက်တစ်ဘူးပါ
ဝယ်လာခဲ့လိုက်တယ်။ တိုက်အောက်ကိုပြန်ရောက်တော့ လှေခါးတံခါး
ကို သော့ခတ်၊ အခန်းကိုတက်၊ အခန်းထဲဝင်၊ ဘာဂျာတံခါးကို သော့ခတ်
၊ အတွင်းတံခါးကို လှေ့ချပြီး ဝရန်တာကနေ အောက်ကို ငါးမိနစ်လော
က် ဟိုဘက် ဒီဘက် ကြည့်နေလိုက်တယ်။ အားလုံးအေးဆေးပဲ။ အိမ်ထဲ
ကိုဝင်ပြီး ဘလူးတူး ဘောက်လေးနဲ့ သီချင်းဖွင့်၊ လုပ်ငန်းပြန်စဖို့ အစီအ
စဉ်တွေပြန်ဆွဲလိုက်တယ်။ အားလုံးပြီးသွားရင် ဖွာဖို့ အတိုင်ကိုလည်း
တစ်ခါတည်းရိုက်ထားလိုက်တယ်။ ဘီယာတစ်ဘူးဖောက်သောက်ရင်း
စီးကရက်တစ်လိပ် ဖွာနေလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဖုန်းဝင်လာတယ်၊ ရှမ်းလေး ဆီက။ အစ်ကို ကျွန်တော်
အိမ်ပြန်ရောက်ပြီတဲ့ ။ စိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားတယ်။ ဒါဆို အားလုံးအေး

ဆေး ဖြစ်သွားပြီ၊ စိတ်ချရပြီ။ ဖုန်းကို ချလိုက်တယ်၊ လုပ်ငန်း ပြန်စလို့ ရ
ပြီ၊ ဖုန်းကျသွားတော့ ဘလူးတူးဘောက်စ်ကလေးကနေ သီချင်းသံပြန်
ထွက်လာ

တယ်၊ သီချင်းသံက ကိုယ့်နားဆီကို ငြိမ့်ငြိမ့်လေးနဲ့ လွင့်လာတယ်၊
သီချင်းက Selena Gomez & JU ရဲ့ Good for you ။ ။

အခန်း(၂)

ကိစ္စတွေပြီးတော့ အတိုင်လေးဖွာရင်း ကိုယ်သိပ်ကြိုက်တဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ပြောင်းဖွင့်လိုက်တယ်။ Josh Groban ရဲ့ You raise me up ဆိုတဲ့ သီချင်း၊ အဲဒီသီချင်းကို repeat လုပ်ထားလိုက်တယ်။ ကိုယ်သိပ်တွေ့တော့မယ့် အချိန်တွေဆိုရင် အဲဒီသီချင်းကို ဖွင့်ဖွင့်ထားတာက အကျင့်လိုဖြစ်နေတာ။ အခန်းထဲမှာ လည်း ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း။ ဒီနေ့က သူမရှိဘူး။ သူဆိုတာကိုယ်နဲ့ သမီးရည်းစားမက လင်မယားမကျနေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဆိုလိုတာ။ ဒီအခန်းကလည်း သူ့အခန်းပဲ ၊ သူငှားထားတာ။ ဒါပေမဲ့ သူက တစ်ခါတလေမှ လာနေတာ၊ သူက ညညှိငှက်လေးတစ်ကောင်ပဲ။ ချိတ်ကြီးကြီးတစ်ခုနဲ့ ငြိပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်နေတာ၊ သူနဲ့ စတွေ့တာက ကလပ်မှာ ၊ ပိုင်ပိုင်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ညီတစ်ယောက်နဲ့ ကလပ်ကို နေ့တိုင်းတွေ သွားနေရင်း သူနဲ့ စတွေ့ခဲ့တာ။ နောက်ပိုင်း တွဲဖြစ်သွားတော့ အတူနေဖို့ အတွက် ဒီအခန်းကို သူက ငှားထားလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခန်းငှားပြီး သိပ်မကြာဘူး သူ့ဘဲကြီးခေါ်တဲ့ နောက်ကို သူ့အချိန်ပြည့်လိုက်နေရတာနဲ့ ဒီမှာ သူ လာမနေဖြစ်တော့ဘူး။ အချိန်တော်တော်ကြာမှ တစ်ခါလောက် လာနေတယ်။ တစ်ခါလာနေရင်လည်း တစ်ပတ်လောက်တော့နေတယ်။ သူနဲ့ ကိုယ် ပတ်သက်တာက အရှုပ်အရှင်း လုံးဝမရှိဘူး။ သူလည်း သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေကို သူ မပြောသလို ကိုယ်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဆိုတာကိုလည်း သူ မမေးဖူးဘူး။

။ သူနဲ့ စတွေ့ကတည်းက ကိုယ် ဒါတွေလုပ်တတ်မှန်းတော့ သူသိတယ်။
ဒါပေမဲ့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ သူလည်း တစ်ခါတလေတော့ လုပ်တယ်
။ အမြဲတော့ မဟုတ်ဘူး ။ အများကြီးလည်း မလုပ်ဘူး။ အတူအိပ်လို့
ကောင်းရုံလောက်ပဲ။ သူလာရင်လည်း အထားခံတဲ့ အသားဘူးတွေ၊ ဟ
င်းသီးဟင်းရွက်တွေနဲ့ ရယ်ဒီမိတ် အစားအသောက်တွေ တော်တော်များ
များကို ဝယ်လာတတ်တယ်။

သူနဲ့ တွေ့ရတာက ရေစက်တစ်ခုခုကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်
စဉ်းစားမိတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ သိပ်စွဲလမ်းတဲ့
အမျိုးသမီးတွေအများကြီးနဲ့ ကိုယ်ကြုံဖူးတယ်။ သူတို့ က သူတို့ ဆေး
သုံးရရင်ပြီးရော၊ အလျော်အစားအားလုံး ဖရီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတွေကို
ကိုယ်မလုပ်ပေးဘူး။ မျက်နှာသာမပေးဘူး။ ဖောဖောသီသီ ဘယ်တော့မှ
ပေးမသုံးဘူး။ စည်းထားတဲ့ သဘောပဲ။ ပျက်စီးတဲ့ ဒဏ်ကို မိန်းမတွေက
သိပ်မခံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးသက်သက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်လိမ့်
မယ်။ သူကတော့ အေးဆေးပဲ၊ အများကြီး ပြောပြနေစရာမလိုဘူး။
နည်းနည်းလောက် သုံးပြီးရင် သူ့ဟာသူ ဂိမ်းထိုင်ဆော့နေတော့တာ။ ဒါ
မှ မဟုတ်လည်း သူလုပ်တော့ပုံနဲ့ ဇာတ်လမ်းကြည့်ရင် ကြည့်နေတော့
တာပဲ။

သူ့အကြောင်းတွေးမိရင်း ဗိုက်ထဲက ဆာလာလို့ ခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ်
ထပြုတ်ပြီး စားလိုက်တယ်။ သူသာရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ တွေးမိတ
ယ်။ သူက ခေါက်ဆွဲပြုတ်တဲ့ နေရာမှာ သိပ်တော်တယ်။ အသီးအရွက်
တွေ၊ ကြက်အူချောင်းတွေနဲ့ သူပြုတ်ကျွေးတဲ့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်က ကိုယ့်ရဲ့
ဖေးဘရိတ်အစားအစာပဲ။ စားပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်ပြန်လှဲနေလိုက်တယ်
။ သီချင်းသံကလည်း အခန်းလေးထဲမှာ လွင့်ပျံ့နေတုန်းပဲ။ မျက်လုံးမှိတ်
ထားလိုက်ရင်း မဆီမဆိုင် ရှမ်းလေးအကြောင်းကို တွေးမိသွားတယ်။

ရှမ်းလေး၊ ဒီကောင်နဲ့ စသိတာက ကြွက်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ဘော်ဒါတစ်
ယောက်ကြောင့်။ အဲဒီနေ့က ကြွက်လွတ်ရှာတွတ်ဖြစ်ပြီး ဆေးခြောက်ထု
ပ်ကြီးနဲ့ လျှောက်သွားနေတုန်း အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်တဲ့ ။ ဇွန်လကြီး မိုး
ရေတွေနဲ့ အတူ အဲဒီသတင်းက ကိုယ့်ဆီရောက်လာတာ။ ကြွက်က မူး
တဲ့ ဒဏ်ကို သိပ်ပြီး မခံနိုင်ဘူး။ အပင်တွေလိမ်သွားရင် ပိုဆိုးတယ်။ လွ
တ်သွားရော၊ သာမန်အချိန် ဆိုရင်တော့ တော်တော်ဇရိုတဲ့ ကောင်တွေ
ထဲမှာ ဒီကောင်ပါတယ်။ သူ့အရပ်က ငါးပေတောင်မပြည့်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ခြောက်ပေကျော်လောက်ရှိတဲ့ လူမိုက်ကြီးတစ်ယောက် စောက်စကား
တောင်မပြောနိုင်တော့အောင် လည်ပင်းကိုဓားနဲ့ ခုန်ခုန်ပြီး ထိုးဖူးတယ်
။ အဲ့ဘဲကြီးလည်း ဒီကောင်ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်ပြီးကတည်းက သွားလိုက်
တာ အခုဆိုလမ်းတောင်မလျှောက်နိုင်တော့ဘူးတဲ့ ။ ပြီးတော့ ကြွက်က
ရဲဘက်ပြေး၊ မိသွားရင် လွတ်ဖို့ သိပ်မလွယ်တော့ဘူး။

ကြားတဲ့ သတင်းအရ လမ်းကြောင်းရှိလို့ ကားတွေကို ပိတ်ပြီးစစ်နေ
တဲ့ ရဲတွေကိုတွေ့တော့ တက္ကစီပေါ်ကနေ ဘလိုင်းကြီး ဆင်းပြေးတာက
နေစတာ။ ဟိုက ဝိုင်းဖမ်းလိုက်တော့ ဆေးခြောက်အထုပ်ကြီးကိုပါ
မိသွားရောတဲ့ ။ အဖမ်းမခံရခင် ဦးပေါ်နဲ့ အရက်အတူသောက်ပြီး အ
စော်ကို ရှူနေသေးတယ်လို့ သိရတယ်။ သေချာတယ် ဒီကောင် သုံးပင်
လိမ်ပြီး ဂါသွားတာ။ အဲနေ့က အဲ့သတင်းကြားကြားပြီးချင်း သိပ်မကြာ
ဘူး ရှမ်းလေးဆိုတဲ့ ကောင်က ကိုယ့်ဆီရောက်လာတာပဲ။ အရင်က ကို
ယ်နဲ့ ကြွက်က တပူးတွဲတွဲလုပ်နေတာကို ဒီကောင်တွေ့ဖူးထားတော့ ကို
ယ့်ကိုလာမေးတဲ့ သဘောပဲ။ ကိုယ်ထိုင်နေတဲ့ အအေးဆိုင်ထဲဝင် လာပြီး
ကိုယ့်ဝိုင်းမှာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ လာထိုင်တာ။

မင်းက ကြွက်ရဲ့ ကျောင်းသားလားလို့ မေးလိုက်တော့ ဟုတ်တယ်အ
စ်ကိုတဲ့ ။ ဘာကိစ္စလဲဆိုတော့ အစော်ကို လိုချင်လို့ တဲ့ ။ အခြေအနေမ

ကောင်းဘူး ကြွက်ပါသွားပြီလို့ ပြောလိုက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး အ
စ်ကိုရာ ... အစ်ကိုအဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလို့ မရဘူးလားတဲ့ ။
သေချာတယ် ဒီကောင် ဆေးသမားအစစ်ပဲ၊ ဘယ်လောက် ကျပ်တည်းပါ
တယ် ပြောပြော ကိုယ့်အတွက်တော့ မရရအောင်ဖန်တီးမယ့် ကောင်
စားတွေ။ မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်တော့ ကူညီပါအကိုရာ ကျွန်တော် အလု
ပ်လုပ်ရမှာ မို့လို့ ပါတဲ့ ။ မင်းစောက်လုပ်က ဘာစောက်လုပ်မို့လို့ ဒါရဖို့
လာအရေးကြီးနေရတာလဲလို့ မေးလိုက်တော့ ကွန်ပျူတာနဲ့ ဒီဇိုင်းဆွဲတဲ့
ကောင်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်၊ အဲ့ဒီအလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်တွေက တစ်
ညလုံးမအိပ်ဘဲ အလုပ်လုပ်ကြတာ။ ဒီကောင်တွေ တော်တော်များများ
ဒါကိုသုံးကြတယ်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ဆီဆိုင်တွေမှာ ညဖက်လုပ်တဲ့ ကောင်
တွေ၊ ဖုန်းပြင်တဲ့ ကောင်တွေနဲ့ သီချင်းရေး/တီးတဲ့ ကောင်တွေရောပဲ။
အဲဒါဆိုလည်း ခဏစောင့် ဘယ်လောက်ယူမှာ လဲလို့ မေးလိုက်တော့ တ
စ်တန်းတဲ့ ။ ခဏစောင့်ဦးလို့ ပြောပြီး ကိုယ်ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ အမှ
န်တော့ ကိုယ့်မှာ ရှိတယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့ ရသွားတယ် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ခဏ
နေလှန်းထားလိုက်တာ။

ရပ်ကွက်ထဲ စက်ဘီးပတ်နင်းပြီးမှ ဒီကောင့်ဆီပြန်လာလိုက်တယ်။
မင်းကြွက်ဆီက ဘယ်လောက်နဲ့ ယူလဲဆိုတော့ လေးသောင်းတဲ့ ။ ငါ(...
)မ ကြွက် ငါ့ထက်တောင် စားသေးတယ်လို့ တွေးပြီး ကျိတ်ရယ်နေလိုက်
တယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ ဒီကောင့်ဆီက လေးသောင်းကိုယူပြီး ဒီကောင့်ကို ပစ္စည်း
ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကားလိုက်ငှားပေးပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒီ
ကောင်

မသွားခင် ကိုယ့်ဆီက ဖုန်းနံပါတ် ယူသွားတယ်။ နာမည်ဘယ်လိုမှ
တ်ထားလိုက်ရမလဲ အစ်ကိုဆိုတော့ ငါ့မှာ နာမည်မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်
တယ်။ အဲ့ဒါဆိုလည်း လက(လမ်းကြောင်း)ဆိုပြီး မှတ်ထားလိုက်တော့မ

ယံတွဲ ။ တကယ့်ကောင်ပဲ။ သီချင်းသံ ရပ်သွားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဘလူးတူးဘောက်စ်ကလေး ဘက်ထရီကုန်သွားပြီ။ ထပ်လိုက်ပြီး အားသွင်းထားလိုက်တယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုက်ဆိုက်ပဲ သူ့ဆီကနေဖုန်းလာတယ် ။ နေကောင်းလားအဆင်ပြေရဲ့ လား ဘာညာ သူမေးတယ်၊ ဖုန်းချသွားတယ်။ ကိုယ်လည်း ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက်ကို ငေးနေလိုက်တယ်။ အဝေးမှာ တစ်ခုကိုတစ်ခု စိမ်းပြင်ပြင်ကြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ တိုက်မြင့်မြင့်ကြီးတွေက စီရရီပဲ။

ကောင်လေးတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆက်သွယ်အချက်ပေးနေကြတဲ့ လက်ခေါက်မှုတ်သံ တစ်ချက်နှစ်ချက်ကို တိုက်အောက်မှာ ကြားနေရတယ်။ အရင်ကဆို အဲ့လို လက်ခေါက်မှုတ်သံကြားလို့ ဝရန်တာကို ထွက်ကြည့်လိုက်ရင် အောက်မှာ ပိုင်ပိုင် ရောက်နေတာပဲ။

ဒီကောင်က အမြဲတမ်းအဲ့လိုပဲ။ ခေါင်းလောင်းကြိုးချပေးထားလည်း ဘယ်တော့မှ မဆွဲဘူး။ ကိုကြီးယူနေတာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ တဲ့ ။ တော်တော်တော့ ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်။ အခု ဒီကောင်မရှိတော့ဘူး။ သေသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ထောင်ထဲမှာ ။ ဘားအံမှာ လမ်းကြောင်း သွားတက်ရင်းနဲ့ အဖမ်းခံလိုက်ရတာ။ ဒီကောင့်ကို လောဘမကြီးဖို့ အမြဲသတိပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်မရဘူး။ ဒီကောင်ကလည်း ပိုက်ဆံအမြဲတမ်းလိုနေတဲ့ ကောင်။ သူ့အမေက ကင်ဆာရောဂါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လမ်းကြောင်းသွားတက်တော့ သူ့အမေက ဆုံးသွားပြီးပြီ။ ဒီကောင် ပိုက်ဆံအရသာကိုသိပြီး ရှာနေတာကို မရပ်တော့တာ။ ဒီလောကမှာ လောဘကြီးတဲ့ ကောင်တွေ အကုန်လုံး ခဏ

လေးနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားကြတာချည်းပဲ။

နားကြပ် တပ်လိုက်တယ် ။...

John Legend &JU All of me ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးကို တိုးတိုးလေး ဖွင့်ထားလိုက်တယ်။ သီချင်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ပိုင်ပိုင်ရဲ့ အကြောင်းတွေက ခေါင်းထဲကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လို့ လာပြန်တယ်။
